

תאריך: 18/11/12

בית המשפט הצבאי ביהודה

תיק מס': 1846/12

בפני כב' השופט: רס"ן אמיר דהאן

התביעה הצבאית

(באמצעות ב"כ עו"ד סרן מועיירה סרחאן)

נגד

הנאשם: מאלכ מחמוד עלי עלאמי, XXXXXXXXX / עצור – נוכח

(באמצעות ב"כ עו"ד ח'אלד אל אערג' - לא נוכח)

תאריך הדיון: 18/11/12, ד' בכסלו תשע"ג

חקיקה שאוזכרה:

[חוק הסעד \(טיפול במפגרים\), תשכ"ט-1969](#)

[חוק העונשין, תשל"ז-1977: סע' 40](#)

[צו בדבר הוראות ביטחון \[נוסח משולב\] \(יהודה והשומרון\) \(מס' 1651\), תש"ע-2009](#)

מיני-רציו:

* ביהמ"ש מפרט את השיקולים בקביעת ענישה בעבירת ידוי אבנים על רכב נוסע וקובע כי ככלל, יש להחמיר עם מבצעי עבירה זו, אולם במקרה זה הקל עם הנאשם בשל נסיבותיו האישיות המיוחדות.

* עונשין – ענישה – מדיניות ענישה

* עונשין – ענישה – מדיניות ענישה: שיקולים

* עונשין – ענישה – עקרון ההלימה

הנאשם הואשם ביידוי אבנים על רכב משטרה ישראל באזור גוש עציון, ביחד עם אחרים, כאשר אחד נהג ברכב והאחרים יידו אבנים מהחלון.

בית המשפט הצבאי גזר את דינו של הנאשם כדלהלן:

השיקולים ועקרונות הענישה מאומצים ע"י ביהמ"ש בשינויים המתחייבים מן השוני בין דיני הענישה במשפט הישראלי לבין הדין החל באזור יהודה והשומרון וכתוצאה מהעדרם של אמצעי שיקום מבוקרים באזור.

העיקרון המנחה בענישה הוא יחס הולם בין העונש לבין חומרת המעשה ואשמו של הנאשם. הענישה לעולם אינדיווידואלית, אך סביבת הענישה אותה פוסקים ביהמ"ש חשובה ביותר כנקודת מוצא משום שיקולי צדק.

חומרת העבירה של יידוי אבנים משתנה בכפוף לנסיבות. השיקולים המשמשים לקביעת חומרת עבירה של יידוי אבנים על רכב נוסע הם: הסיכון הפוטנציאלי הנובע מיידוי האבנים, נסיבותיו האישיות של הנאשם וחלקו בביצוע העבירה, תחכום, תכנון, ביצוע העבירה בחבורה ושימוש בעזרים או בשיטות מיוחדות, שאלת פגיעת האבן באדם או ברכב והנזק שנגרם, חרטה ומספר העבירות שבוצעו. עם התרבות המקרים יש להתייחס בצורה שונה ליידוי אבנים על רכב אזרחי נוסע, בפרט בכבישים מהירים וכשהיידוי מתבצע באמצעים טכניים מחוכמים המגדילים את פוטנציאל הפגיעה. עונש המוצא הראוי לעבירה יחידה של יידוי אבנים בחבורה מרכב נוסע כאשר הרכבים אינם זה מול זה, וכאשר הייתה פגיעה, עומד על 7 עד 9 חודשי מאסר בפועל, ואילו אם כלי הרכב נוסעים זה מול זה, רמת הענישה הראויה הינה לפחות כפולה.

לאחר שקילת השיקולים דלעיל, תוך מתן דגש לנסיבותיו המיוחדות של הנאשם, הקל ביהמ"ש עם הנאשם וגזר את דינו ל- 11 חודשי מאסר בפועל ושנתיים מאסר על תנאי.

גזר דין

דלתיים סגורות – איסור פרסום

לאור העובדה כי בגזר הדין שולבו עניינים חסויים מתוך מסמכי ועדת האבחון לפי [חוק הסעד \(טיפול במפגרים\) תשכ"ט – 1969](#) ולא היה מנוס אלא לפרטם, אני מורה כי עמוד 6 מגזר הדין ישמע בדלתיים סגורות ופרסומו של עמוד 6 מתוך גזר הדין או כל פרט ממנו ייאסר.

א. המעשים בהם הורשע הנאשם

הנאשם הורשע בכתב אישום מתוקן בהכרעת דין מפורטת בכך שיידה פעם אחת, בצוותא עם חבורה, אבנים לעבר רכב משטרה ישראלי שנסע על כביש 60 באזור גוש עציון.

החבורה יידתה את האבנים בטכניקה מיוחדת, כאשר אחד מהם נוהג ברכב, ושותפיו ובהם הנאשם מוציאים את ידיהם מחלון הרכב הנוסע, ומיידים אבנים אל רכב נוסע הבא ממול. יידוי האבנים בוצע לאחר תכנון מוקדם, ולאחר ליקוט האבנים על ידי הנאשם.

ב. טיעוני התביעה לעונש

התביעה הצבאית הודיעה בפתח טיעוניה כי היא רואה בענישתו של הנאשם בתיק זה ענישה תקדימית וחשובה, וביקשה מביהמ"ש להתוות את דרך הענישה, לכל המקרים שבהם בוצע יידוי אבנים מרכב נוסע.

התביעה טענה כי יש להחמיר בעונשו של הנאשם עד למאסר בפועל של 3 שנות מאסר, מהנימוקים הבאים:

- העבירות בוצעו בחבורה ולאחר תכנון.
- טכניקת ביצוע זריקת האבנים מסוכנת יותר מאשר זריקת אבנים "רגילה" מצד הכביש אל רכב נוסע, שכן היא מבטיחה את הפגיעה.
- טכניקת ביצוע זריקת האבנים מסוכנת יותר מאשר זריקת אבנים "רגילה" מצד הכביש אל רכב נוסע, שכן היא מגבירה את עצמת הפגיעה.
- טכניקת ביצוע זריקת האבנים מסוכנת יותר מאשר זריקת אבנים "רגילה", משום שהיא יוצרת הפתעה גמורה לרכב הנפגע, והפתעה זו עלולה לגרום לסטייה מנתיב הנסיעה ולהביא לתאונת דרכים.
- טכניקת ביצוע זריקת האבנים מסוכנת יותר מאשר זריקת אבנים "רגילה", משום שהיא מקלה מאוד על ההימלטות מזירת האירוע, ומכבידה על זיהוי המבצעים.
- עבירות מסוג זה על כביש זה בוצעו בכמות משמעותית בתקופה האחרונה ולכן יש להחמיר ולהרתיע מפניהן.
- עבירות מסוג זה של יידוי אבנים מרכב נוסע התרבו לאחרונה, ואף במקרה אחד לפחות הסתיימו ברצח כפול.
- מטרת העבירות הייתה רכב משטרתי גדול, דבר המגדיל את סיכויי הפגיעה הן מבחינת מספר הנפגעים הפוטנציאלי והן מבחינת העובדה שלא מדובר ברכב צבאי או משטרתי משוריין.
- פוטנציאל הפגיעה הגבוה נמצא אמיתי ונכון, שכן הרכב נפגע בפועל ממש.
- התביעה טענה כי מגמת בתי המשפט בתקופה האחרונה היא להחמיר בענישת מידי אבנים, לאחר שחלה שחיקה ברמת הענישה המקובלת. התביעה אזכרה את אשר נאמר בתיק (יהודה) 1845/12 ותיק יהודה 1847/12 שדנו בעניינים קרובים ובאחד מהם נגזר על שותפו של הנאשם עונש הכולל 18 חודשי מאסר בפועל.
- התביעה טענה כי על פי ממצאי הדו"ח על פי הראיות ועל פי מראה עיניים בבית המשפט, מבין הנאשם היטב את הנעשה סביבו והיה מודע היטב למעשיו ולחומרתם ואף לפוטנציאל ההרג שלהם. כך פירט באמרת ההכחשה שלו לגבי תוצאות אפשריות של יידוי אבנים על רכב נוסע.
- התביעה טענה כי הנאשם נטל חלק משמעותי מאוד בעבירה.

ג. טיעוני הסנגור לעונש

- הסנגור טען כי יש להקל בעונשו של הנאשם עד להסתפקות בימי המעצר שריצה עד כה (נכון להיום כ-9 חודשים) מן הסיבות הבאות:
- הסניגור ביקש להגיש את דו"ח ועדת האבחון לפי **חוק הסעד (טיפול במפגרים) תשכ"ט – 1969**, על ועדה זו והאבחון המקצועי שעשתה הורחב בהכרעת הדין הסנגור טען כי הנאשם הוא אדם מוגבל ביותר העומד על סף האחריות הפלילית.
- הסניגור טען כי לא יתכן שהנאשם היה זה ששידל את יוסף עלאמה, אדם שגילו כפול כמעט מגילו של הנאשם, לבצע את העבירה.
- הסניגור טען כי אין להבדיל בין עבירה זו, לבין מצב שבו מיידה האבנים מעניק לאבן מהירות משמעותית באמצעות מכשיר כמו קלע, ואז מיידה אותו במכונית נוסעת.

- הסניגור טען כי התביעה ובית המשפט נהגו זה לגזור וזו לבקש עונשים שלא עלו על חצי שנת מאסר בפועל בגין עבירות של יידוי אבנים, ואין הנסיבות של העבירה הזו מצדיקות שינוי כה רציני מרמת הענישה הנוהגת.
- הסניגור טען כי לא נגרם נזק של ממש מפגיעת האבן.
- הסניגור הדגיש את גילו הצעיר של הנאשם, את עברו הנקי ואת מצבו הנפשי והשכלי הקשה וכן את מצבה הכלכלי הקשה של המשפחה.

ד. עקרונות מנחים כלליים בשיקול הדעת לעונש:

1. טיעונים וראיות לעונש בבית משפט זה נשמעים ומוכרעים בכפוף ל**סעיף 40 לחוק העונשין (נוסח חדש) התשל"ז 1977**. סעיף זה, אשר הוא חלק מ**תיקון 113**, כולל בתוכו דיני ראיות חדשים ומעגן דיני ראיות ישנים, והכל בעניין הוכחת הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה. סעיף זה נכנס לתוקף ביום 10/07/12, ומכוח הוראות **הצו בדבר הוראות ביטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651) תש"ע- 2009** דיני הראיות מוחלים באופן אוטומטי גם בפסיקתו של ביהמ"ש זה.

בכפוף לכך לא קיבל ביהמ"ש טענה מטענות הצדדים, אלא ככל שעלתה בקנה אחד עם הראיות שהוגשו בבית המשפט עם הכרעת הדין או עם הסכמתם שלהם.

2. בקביעת העונש הראוי שקל בית המשפט את השיקולים המפורטים והמאורגנים על פי **חוק העונשין (תיקון מס' 113) התשע"ב 2012**. תיקון זה עוסק בהבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה.

3. קדמה לתיקון הצעת חוק העונשין (תיקון מס' 92) (הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה) **התשס"ו – 2006** ונוסחה ועקרונותיה שימשו את בית המשפט כתבנית מתאימה לשם הבנייה נכונה לוגית ושקופה של שיקולי ענישה מאז פרסומה ועד פרסומו של החוק שבא בעקבותיה.

4. הנוסח והעקרונות מאומצים על ידי ביהמ"ש בשינויים המתחייבים מן השוני בין דיני הענישה במשפט הישראלי לבין הדין החל באזור וכתוצאה מהעדרם של אמצעי שיקום מבוקרים באזור יהודה והשומרון.

5. **העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין העונש המוטל על עבירה שהנאשם ביצע, לבין חומרת מעשה העבירה ואשמו של הנאשם**. במסגרת יישום עקרון זה נאמר כי העבירות אשר בוצעו כללו בתוכן יסוד אלים וחמור, ופוטנציאל של סיכון גבוה.

6. **ביהמ"ש התחשב בערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובמדיניות הענישה הראויה, וכן התחשב, לצורך הערכת חומרת מעשי העבירות שביצע הנאשם ומידת אשמו, בנסיבות המקלות והמחמירות הקשורות בביצוע העבירה**.

7. בית המשפט קבע את מתחם הענישה כתוצאה של ניתוח שרכיביו הם פסקי דין הקרובים בענינם ובנסיבותיהם לעניין שבפניו מהם שהוגשו על ידי הצדדים ומהם שלא הוגשו.

בעניין התקדימים הרלוונטיים לעניין, כידוע ניתנים מדי שנה מאות גזרי דין בכל הערכאות, בישראל ובאזור ולא כאן המקום למנותם. בתיק (יהודה) 5367/08 מנה ביהמ"ש כמה עשרות של תיקים בהם העבירות של יידוי אבנים, ואכן העונשים אשר נגזרו נעו בין 4 חודשי מאסר ל-6 חודשי מאסר בפועל, ולרוב הוגשו לביהמ"ש באמצעות הסדרי טיעון.

ביהמ"ש בדק ומצא כי פעם אחת נדרש ביהמ"ש ישראלי לעניין דומה [ת"פ (שלום פתח – תקווה) 3013/01 מד"י נגד בנימין גל, [פורסם בנבו], וע"פ (מחוזי ת"א) בנימין גל נגד מד"י]. באותו עניין הורשע הנאשם בכך שנהג ברכב שחלף על פני רכב אחר, אחד מנוסעי הרכב הוציא את פלג גופו העליון מחלון הרכב וזרק אבן לעבר מונית שחלפה. האבן חדרה למונית, לאחר מכן ניסה הנאשם שם להימלט ממעצר. באותו מקרה הואשם הנאשם בעבירות של הפקרה לאחר פגיעה והפרעה לשוטר, ודינו נגזר ל-6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות.

ערעור הנאשם על הכרעת הדין התקבל מטעמי זיהוי.

בתיק (יהודה) 1834/12 התוב"צ נגד מוחמד עלאמה הורשע הנאשם שם בשתי עבירות של יידוי אבנים, שאחת מהן היא זריקת האבנים אשר שברו את המראה הימנית של אוטובוס מס' 440 מהרכב הזורק לאחור.

באותו עניין הוצג הסדר טיעון אשר נתמך גם בקושי ראייתי להוכיח את האמור בכתב האישום, ובו נטען כי העונש הראוי הוא 5 חודשי מאסר לריצוי בפועל. ביהמ"ש קיבל שם את הסדר הטיעון, אך ציין כי לולא הקשיים הראייתיים אשר עמדו בפניו בתיק זה, ולולא הנסיבות המיוחדות, ראוי היה לפסוק עונש כפול.

בתיק (יהודה) 1847/12 התוב"צ נגד יוסף עלאמה הורשע הנאשם שם על פי הודאתו בעבירה בה הורשע הנאשם שבפניו. בית המשפט סקר את יחודו של המעשה ומסוכנותו ובהעדר נסיבות מיוחדות ולאור עברו הנקי של יוסף עלאמה גזר את עונשו של הנאשם שם לעונש הכולל 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

בתיק (יהודה) 1845/12 התוב"צ נגד נסים עלאמה נדון עניינו של נאשם מבוגר ובעל משפחה וכן בעל עבר פלילי אשר שימש כנהג בביצוע שלושה מעשי יידוי אבנים על רכב, מתוכם פעמיים מתוך רכב אלא ששם היה יידוי האבנים מרכב עוקף, לאחר העקיפה, דבר המפחית את מהירות האבן ואת האנרגיה שלו.

הענישה – לעולם אינדוידואלית היא, אך סביבת הענישה אותה פוסקים בתי המשפט הינה חשובה ביותר, כנקודת מוצא משום שיקולי צדק. ככל שפסקי הדין המוזכרים יהיו קרובים יותר לעניין מבחינת הנסיבות ומרובים יותר, כך יהיה המושג "רמת ענישה" ברור ומדויק יותר.

ה. השיקולים האופייניים בעבירה של יידוי אבנים על רכב נוסע

לאחר שקבע בית המשפט את נקודת המוצא יש לקבוע את העונש הסופי תוך איזון השיקולים לקולא ולחומרא :

עבירה של יידוי אבנים הינה עבירה בעלת חומרה משתנה בכפוף לנסיבות – יכולה היא לשאת אופי של עבירה קשה וקטלנית המסכנת בוודאות קרובה חיי אדם, ויכולה היא להיות מעשה קונדס ללא פוטנציאל נזק, מעשה של צעיר, אשר אך בקושי חצה את גיל האחריות הפלילית.

השיקולים המשמשים לקביעת חומרת עבירה של יידוי אבנים על רכב נוסע הם :

- הסיכון הפוטנציאלי הנובע מיידוי האבנים, למשל: יידוי אבנים על רכב צבאי ממוגן חמור פחות מזריקתן על רכב אזרחי, יידוי אבנים בכביש מהיר חמור יותר מיידוי אבנים בשטח בנוי. יידוי אבנים על אנשים גלויים חמור יותר מזריקתן על אנשים מאחורי מחסה.
- גיל הנאשם, עברו הפלילי ומצבו הנפשי והבריאותי.
- חלקו של הנאשם בביצוע העבירה יחסית לשותפיו ויחסית לענישתם של השותפים.
- תחכום, תכנון, ביצוע העבירה בחבורה, ושימוש בעזרים טכניים או בשיטות מיוחדות.
- שאלת פגיעת האבן באדם או ברכב והנזק אשר גרמה אם אכן פגעה.
- החרטה או היעדרה של החרטה.
- מספר העבירות שבוצעו.

ו. יידוי אבנים מרכב נוסע אל רכב נוסע – האמנם מצדיק התייחסות מיוחדת?

טיעוני הצדדים העלו תמונה של ענישה אשר אך לעתים נדירות חורגת מהטווח של 6 חודשי מאסר בפועל בתיקים רבים, אף כאשר מדובר במס' אירועים של ידוי אבנים ולעיתים [ראה תיק (יהודה) 1081/12] אף עם פגיעה ברכב ועבר פלילי.

אכן, כפי שהעיר כב' השופט עצמון, ייתכן והגיעה העת לעיין מחדש בענישתם של מידי אבנים. [תיק (יהודה) 1726/12].

בתיקי (שומרון) 1785/11 ו-1786/11, 2279/11, 2729/11 ו-2672/11 נחשף ביהמ"ש למצבים בהם התבצע ידוי אבנים בתדירות גבוהה במתווה מתוחכמת הכוללת תצפית והתרעה, ובחבורה. בכל המקרים האלה פגעו האבנים, חדרו את שמשות הרכב וגרמו נזקים גופניים, לעתים קשים לנוסעי הרכב או לנהגו. במקרים אחרים, קיצוניים יותר, התהפך הרכב הנפגע כתוצאה מפגיעת האבן ונגרמו פציעות בשיעור לא מבוטל.

בתיק (שומרון) 4842/10 נדון עניינו של נאשם אשר ביצע ידוי אבנים ובקבוקי תבעירה על רכב אזרחי לאחר חסימת הדרך ומארב מתוכנן, לגבי אחד מהנאשמים שם הוכחו גם כוונות רצחניות. ביהמ"ש אישר הסדר הטיעון שהובא בפניו, וגזר על הנאשמים לפי חלקם ובהתחשב בעברם הפלילי הלא מבוטל עונש מאסר של 24 חודשי מאסר.

להתרשמותי, ועל פי התרשים הנספח שהוגש לי בהסכמה, המראה חמישה פיגועי אבנים מרכב לרכב, בתקופה המדוברת באותו כביש 60, בקטע הסמוך לכפרו של הנאשם - אכן עלה מספרן של כנופיות אשר מתאגדות יחד לשם ידוי אבנים מתוחכם, בין אם בשימוש ברכב נוסע ובין אם באמצעים אחרים ההופכים את האבן לנשק מדויק וקטלני.

אכן, לעבירות מסוג זה יתרונות רבים עבור המבצע, ובהם המלטות קלה, קושי במניעת העבירה באשר איננה כרוכה בשימוש בנשק, ויכולת פגיעה לא מבוטלת כשהסיטואציה של רכב נוסע על כביש משמשת בעצמה כמכפיל כוח.

ייתכן והענישה בשנים האחרונות נסמכה על כך שהמתווה האופייני לעבירות ידוי אבנים היה לרוב ספונטני, או למצער פחות מתוחכם, פעמים רבות נזרקו אבנים על רכב צבאי או משטרתני אשר הוא משוריין, ופעמים רבות מאוד בוצעו העבירות על ידי קטינים או על ידי צעירים הקרובים בגיל לקטינות. מסקנת בתי המשפט ומסקנת גופי התביעה, בבואם לבקש אישורו של הסדר הייתה כי יש להתייחס לעבירות שכאלה כאל "פח"ע עממי" שזקוק פחות וסיכונו נמוך.

אלא שעם התרבות המקרים נראה כי בית המשפט צריך להתייחס בצורה שונה ליידוי אבנים על רכב אזרחי נוסע, בפרט בכבישים מהירים, לא כל שכן ליידוי אבנים המתבצע באמצעים טכניים מחוכמים, המגדילים את פוטנציאל הפגיעה, כמו ידוי אבנים מתוך רכב נוסע.

אשר על כן, מצאתי כפי שמצאתי בתיק (יהודה) 1845/12 כי עונש המוצא הראוי לעבירה יחידה של ידוי אבנים בחבורה מרכב נוסע כאשר הרכבים אינם זה מול זה, וכאשר הייתה פגיעה מוכחת, עומד על 7 עד 9 חודשי מאסר בפועל. אם כלי הרכב נוסעים זה מול זה, רמת הענישה הראויה הינה לפחות כפולה. כך גם מצא בית המשפט אשר דן בתיק (יהודה) 1847/12.

ידוי אבן מרכב נוסע אל רכב נוסע מקנה לאבן את סכום המהירויות של הרכבים הנוסעים זה מול זה, בנוסף למהירות ההתחלתית של הזריקה. בשל המהירות הרבה של הרכבים הנוסעים זה מול זה ואופן ידוייה של האבן בשלב של קרבה בין המכוניות מתקצרת מאוד הדרך, עובדה ההופכת את גורמי החיכוך עם האוויר והשפעת כוח המשיכה למעטים יותר. הרכב הנוסע מקנה כמובן לאבן את מהירותו שלו כמהירות התחלתית.

כידוע מחושבת האנרגיה הקינטית של גוף כמו האבן, כמחצית מכפלת המסה שלו בריבוע מהירותו. מכאן שתוספת מהירות לאבן המתקבלת בטכניקה זו מגדילה את האנרגיה של האבן ואת עוצמת פגיעתה הרבה יותר מאשר תוספת מסה. לצורך ההדגמה נאמר כי ידוי אבן ממכונית הנוסעת במהירות מסויימת אל מכונית נוסעת במהירות דומה, עלול להגדיל את אנרגיית הפגיעה עד פי ארבע.

(אגמון דוד, מכניקה קלאסית ויחסותית 2003 :

עמ' 73 לעניין חיבור המהירויות

עמ' 182 לעניין חישוב האנרגיה הקינטית של גוף בעל מסה הנע במהירות)

עובדות אלה הן עובדות חיים שיסודן בניסיון החיים של כל אדם משכיל אשר למד פסיקה בבית הספר התיכון, ואינן עניין למומחיות אלא שהן מצויות בידיעה שיפוטית. ואכן גם מחמד נאסיר עלאמה אשר הפליל את הנאשם, סיפר באמרתו כי למד מן הניסיון של אבנים שנזרקו עליו בשיטה זו מאוטובוס 160 כי שיטה זו של זריקת אבן מרכב נוסע היא יעילה בהרבה וזאת הייתה גם כוונתו.

ת. הפעלת השיקולים בעניינו של הנאשם

- בית המשפט שקל לחומרא את העובדה כי העבירות בוצעו תוך שהן נושאות עימן פוטנציאל סכנה לרבים. יידוי אבנים על רכב שאינו משוריין הנוסע בכביש מהיר, הינו בדרגת חומרה גבוהה. אין להמעיט בסיכון ובבהלה הנגרמים לנהג שאבן פוגעת בחלונו בעת נסיעה בכביש מהיר. אבן כזו עלולה ליירט מכונית מדרכה, ועוצמת פגיעתה תלויה הרבה יותר במהירות הנסיעה של שני כלי הרכב מאשר בשיפוט של המיידה.
- ביהמ"ש שקל לחומרא כי ישנן נסיבות מיוחדות המאפיינות את המתווה של זריקת אבן מרכב נוסע, והן הפתעה גמורה של הנהג הנפגע, הבטחת הפגיעה בכל מקרה, הגברה של עוצמת הפגיעה עד פי 4 שכן הרכב הנפגע נוסע לקראת האבן, והסיכויים שייפגע בעוצמה גבוהים ביותר.
- בית המשפט שקל לחומרא את העובדה שהעבירות בוצעו בחבורה ולאחר תכנון והצטיידות ברכב, ובאבנים – הצטיידות שנעשתה על ידי הנאשם.
- בית המשפט שקל לחומרא את העובדה שהרכב אליו כוונה האבן נפגע וניזוק.
- בית המשפט שקל לחומרא את העובדה שיידוי האבנים בוצע באופן שמהירות האבן והאנרגיה שצברה גבוהות יחסית כפי שנדון לעיל.
- בית המשפט שקל לקולא את עברו הפלילי הנקי של הנאשם.

[ה"מ: עמוד 6 הושמט בהתאם לאיסור הפרסום]

אותה חבורה, בהרכב משתנה של בני משפחת עלאמה, יצאה וחזרה ויצאה ליידוי אבנים במתווים מתוחכמים יותר או פחות, פעמים רבות, כעולה מעדותו המפלילה של מחמד עלאמה.

פעם אחת בלבד נטלו עימם את הנאשם, הנאשם הצעיר מהם והסובל מן הליקויים שפורטו לעיל בחלק החסוי, ולפיכך נתון להשפעה בקלות. יוסף עלאמה היה בן 40 בעת ביצוע העבירה, מחמד עלאמה היה צעיר שיידה אבנים בפיוגועים מתוכננים רבים על פי אמרתו שלו שהוגשה בהסכמה. בנסיבות אלו, יש להכיר לקולא כי חלקו של הנאשם בעבירה החמורה, צנוע בהרבה וכך גם יהיה עונשו על עבירה ראשונה שביצע.

נסיבותיו האישיות המיוחדות של הנאשם עם עברו הנקי, הן הס מביאים את בית המשפט להקל בעונשו, יחסית לעונש שהיה מגיע לו לפי מתחם הענישה שנקבע, ואין לגזור ממקרה מיוחד זה הקלה למקרים אחרים.

לאחר שנתתי את דעתי לנסיבות המיוחדות, מצאתי לנכון לתת משקל גבוה מן המקובל לעונש המותנה, בתקווה כי המיזוג הנכון והמתאים בין רכיבי הענישה הוא אשר ייצור עונש מרתיע אשר לא יפוג לקחו עד מהרה.

לאחר שהובא בפניי מצבה הקשה של המשפחה ולאור אישיותו של הנאשם, לא מצאתי לנכון לגזור קנס.

העולה מן המקובץ הוא כי אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 11 חודשי מאסר בפועל אשר מניינם מיום מעצרו.

2. 24 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך 5 שנים מיום שחרורו עבירה בה הורשע או כל עבירה אשר האלימות כלפי אדם היא יסוד מיסודותיה לרבות סיוע ניסיון או שידול לעבור עבירה כזו.

זכות ערעור תוך 30 יום מהיום.

אמיר דהאן 1846/12-54678313
ניתן והודע היום, 18/11/12, בפומבי ובמעמד הצדדים.

שופט

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה